

En gång till (det är svårt att skriva favorit i repris).

Jag minns inte om detta brev publicerats i Mothugget tidigare men jag anser att det har så pass stort värde så jag tar med det nu. Fiskejournalen lovade att ta upp det på allvar men publicerade bara en artikel om en dansk som hade badat iförd vadare på sommaren i stiltje, läs brevet så förstår ni att detta handlar om något helt annat.

Öppet brev till alla som jag känner. skicka gärna vidare så att vi kan få fram problemen i rampljuset och kanske lösa dom.

I lördags 7 Mars 1998 var det nära att Skånska Kustfiskeklubben blivit av med sin kassör.

Vi var ett gäng som åkte ner till Hörte på den skånska sydkusten för att fiska havsöring.

Väl framme såg det ut att bli bra fiske, en ostlig vind gjorde att det låg på lagom stora vågor och att det var lagom grumligt i vattnet. Vattenståndet var ett par decimeter högre än normalt. Vi är alla tre mycket vana kustfiskare med över 20 års erfarenhet.

Det började med att Kent och jag gick ner till ett ställe som vi gjorde till basläger, dvs vi ställde våra ryggsäckar med fika där, det var lite lä och verkade vara OK. Kent vadade ut i vattnet mot en samling stenar där man normalt brukar stå och jag stannade kvar med videokameran i högsta hugg, "han kanske ramlar" var min tanke. Kent var dock utrustad med vadarstäv så jag lade ner kameran och drog mig bortåt ca 100 m. Tord var fortfarande kvar vid bilen. Väl framme så tog jag mig ut mot ett liknande rev som Kent var ute på. Jag hade ingen vadarstäv så jag fick ta det extra försiktigt och koncentrera mig på vadningen.

Halvvägs ut så tittade jag upp och fick se att Kent hade fallit i vattnet, han hade försökt att ta sig upp på en sten men kasade tillbaks igen, jag tänkte att det är väl inte så farligt men att det var synd på dagens fiske för Kent hade berättat att han inte hade med sig något torrt ombyte. Vi skulle troligen bli tvingade att köra hem. Att det skulle vara farligt hade jag inte en tanke på, det är ju inte alltför ovanligt att någon "badar".

Nu var det bara så att Kent inte kom upp på fötter igen. Tord hade också uppmärksammat situationen och var på väg ut mot Kent. Jag beslutade att ta mig dit så snabbt som möjligt. Fortfarande så hade jag ingen känsla av att det skulle vara farligt. Tord kom ganska snabbt ut till Kent och började hjälpa honom, jag hade funderingar på att hämta videokameran och plåta de två när dom kom i land dyngsura.

Dom kom inte i land. Hur mycket som Tord än kämpade så kunde han inte få Kent på fötter, det blev till och med så illa att han var nära att bli sänkt själv. Det var förhållandevis stark ström och vågorna ryckte och slet i dom bägge.

Det var först nu som jag riktigt fattade att det kunde gå illa. Jag fick brottom ut till dom två. Tord hade fullt sjå med att hålla Kents huvud ovanför vattnet, all flytkraft fanns i benen och överkroppen var nästan sjunkande. När jag kom fram så märkte jag att Kent hyperventilerade, jag vet inte om han fått vatten i lungorna men det lät riktigt räligt. Kents fötter flöt som korkar nästan uppe på vattenytan, all luft som funnits i vadarna hade samlats här

Kent hade inga krafter kvar så jag fick tag i hans krage och kunde bogsera in honom på grundare vatten. 10 meter från land på lite mer än knädjup så lyckades jag med alla krafter att resa honom till stående. Han hyperventilerade hela tiden. Väl stående så trodde både Kent och jag att vi klarat pärsen.

Så var inte fallet. Kent kunde inte stå för sig själv utan han ramlade handlöst baklänges och hela huvudet kom under vatten än en gång. Nu var det ännu tyngre att få upp honom, vi hade ju varit så nära, men jag lyckades att stötta med hela min tyngd och stapplande kunde vi ta dom sista stegen in i land. Kent blev liggande som jag lade honom, framtåtstupa i ytterligare 5-10 minuter. Han hyperventilerade hela tiden. Vi hann upp till bilarna och rafsade ihop allt torrt som vi kunde hitta.

Kent lyckades att ta sig upp till bilen för egen hand och vi körde igång full värme. Han blev av med ett Berkleyspö och en Calcuttarulle men klarade livhanken.

Eftersnack.

Det är egentligen detta som är orsaken till att jag publicerar denna historia. Jag har hört talas om ett par liknande historier, den enda gemensamma nämnaren är att alla stått eller försökt att stå på en sten.

Vad gick snett?

Det är helt klart att han inte hade klarat sig utan vår hjälp. Vågar man fiska ensam?

Han hade bevisligen luft i fötterna. Han hade ett bälte runt midjan hjälpte detta till att hålla kvar luft i vadarna eller hade samma sak skett utan bälte?

Har det med vadarna att göra, flyter Neopren så pass bra att det förstärker effekten?

Dragasken fanns kvar, borde Kent inte ha dumpat den direkt? (10 drag = 250 gram metall)

Som det var nu så brände han alla krafter på att försöka resa sig, vore det bättre att ta ett par rejäla simtag in emot land och bort från bränningen?

Är det fortfarande att föredra att man skall stå på en sten? Om man står djupt så står man stabilare och har mindre luft i vadarna. (skrämmar färre fiskar)

Tänker jag gå ut och vada igen utan flytväst? Tänker Kent göra det? Tänker han överhuvud taget vada alls?

Han hade rejält med kläder på överkroppen, dessa hjälpte effektivt till med att stoppa utflödet av luft och när dom var vattenfyllda så gjorde dom överkroppen alldeles för tung, skulle han droppat jackan?

Vad var det som höll på att knäcka honom, Kylan, utmattning, kallsuparna eller drunkning?

Detta är en del av mina tankar jag hoppas att på detta sätt kunna starta en sansad debatt om vadning och dess risker. Jag vill absolut inte sätta pekpinna på folk och spela besservisser men jag är mottaglig för input och kan tänka mig att fiskepressen återigen försöker ta reda på vad som händer.

/Jan Melin, Skånska kustfiskeklubben.